

Rozporządzenie w sprawie dobrowolnego systemu znakowania dobrostanu zwierząt¹⁾

Na mocy § 17 ust. 1, § 20 ust. 1, § 21 ust. 1, § 22, § 23, § 37 ust. 1, § 50, 51 i § 60 ust. 3 ustawy o żywności, zob. ujednolicona ustawa nr 1033 z dnia 5 lipca 2023 r., oraz w drodze zezwolenia wydanego na podstawie § 7 pkt 3 rozporządzenia nr 1721 z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie obowiązków i uprawnień duńskiej administracji weterynaryjnej i spożywczej:

Rozdział 1

Zakres i definicje

§ 1. Rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące dobrostanu zwierząt, produkcji i znakowania mleka i przetworów mlecznych, świeżego i mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych i produktów mięsnych gatunków zwierząt wymienionych w załącznikach 1–3, które są wprowadzane do obrotu w ramach dobrowolnego systemu znakowania dobrostanu zwierząt (znak dobrostanu zwierząt), a także określa zasady kontroli w zakładach zarejestrowanych do znaku dobrostanu zwierząt.

§ 2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się poniższe definicje:

- 1) Gęstość obsady: Całkowita żywa waga kurcząt, które są obecne w kurniku w tym samym czasie na m² powierzchni użytkowej.
- 2) Stado: Zwierzęta w zakładzie, które należą do tego samego gatunku, są wykorzystywane w tym samym celu i mają tego samego operatora.
- 3) CRZG: Centralny Rejestr Zwierząt Gospodarskich
- 4) Samokontrola: System stosowany przez osobę odpowiedzialną za stado lub zakład w celu stałego zapewnienia zgodności z wymogami dotyczącymi dobrostanu zwierząt oraz, w stosownych przypadkach, segregacji i identyfikowalności.
- 5) Program samokontroli: Pisemny opis samokontroli stada lub zakładu oraz sposób dokumentowania przeprowadzania samokontroli.
- 6) Stado: Grupa kurcząt, które są trzymane w kurniku i przebywają w nim w tym samym czasie.
- 7) Powierzchnia użytkowa: Obszar, do którego kurczęta mają stały dostęp.
- 8) Jaja z wolnego wybiegu: Jaja kurze wyprodukowane zgodnie z wymogami dotyczącymi jaj z wolnego wybiegu zgodnie z normami handlowymi w sprawie jaj, zob. rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/2465 z dnia 17 sierpnia 2023 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w sprawie norm handlowych w odniesieniu do jaj i uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 589/2008 oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/2466 z dnia 17 sierpnia 2023 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w sprawie do norm handlowych w odniesieniu do jaj.
- 9) Kurniki: Pomieszczenia lub budynki, w których trzymane są brojlery.
- 10) Cielę: samiec lub samica bydła w wieku do szóstego miesiąca życia.
- 11) Kurczęta: Zwierzęta z gatunku Gallus gallus od wylęgu do osiągnięcia dojrzałości płciowej.
- 12) Rasa wolniej rosnąca: Brojlery, których oboje rodzice należą do rasy wolniej rosnącej, gdzie średni dzienny przyrost, zgodnie ze specyfikacjami firm hodowlanych dla danej rasy, jest co najmniej 25 % niższy niż średni dzienny przyrost dla rasy Ross 308. W przypadku gdy średni dzienny przyrost jest podany jako zakres, w obliczeniach używana jest średnia.
- 13) Program monitorowania zmian w poduszce stopy: Monitorowanie zmian poduszek stopy, zgodne z rozporządzeniem w sprawie minimalnych wymagań dotyczących dobrostanu zwierząt w sprawie hodowli brojlerów i wylęgania jaj do produkcji brojlerów oraz szkolenia w zakresie hodowli brojlerów.

- 14) Producent pierwotny: Osoba odpowiedzialna za stado, w którym hodowane są zwierzęta opatrzone znakiem dobrostanu zwierząt.
- 15) Śmiertelność całkowita: Liczba kurcząt padłych w kurniku tego samego dnia, w którym kurczęta są wyjmowane z kurnika w celu ich sprzedaży lub uboju, w tym ubitych z powodu choroby lub z innych powodów, podzielona przez liczbę kurcząt znajdujących się w kurniku w tym dniu i pomnożoną przez 100.
- 16) Brojlery: Kurczęta hodowane z przeznaczeniem na produkcję mięsa.
- 17) Rzeźnia: Rzeźnia lub ubojnia.
- 18) Tuczniaki: Świnie o masie powyżej 30 kg i tuczone do uboju.
- 19) Małe rasy: Rasy bydła i ich krzyżówki, których średnia waga dorosłego osobnika wynosi mniej niż 550 kg.
- 20) Duże rasy: Rasy bydła i ich krzyżówki, których średnia waga dorosłego osobnika wynosi 550 kg lub więcej.
- 21) Młode zwierzęta:
- a) Samice w wieku co najmniej sześciu miesięcy, które jeszcze się nie wycieliły (jałówki).
- b) Byki w wieku co najmniej sześciu miesięcy w okresie, w którym zwierzę jest tuczone z przeznaczeniem na ubój lub hodowlę.
- 22) Ekologiczny: Metoda produkcji zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007.
- 23) Krowa mamka: Krowy wykorzystywane do karmienia cieląt oddzielonych od matki.

Rozdział 2

Wymogi dotyczące stad, w tym wylęgarni

Wniosek o przyznanie znaku dobrostanu zwierząt, w tym po zmianie właściciela

§ 3. Wniosek o przyznanie znaku dobrostanu zwierząt może zostać przedłożony przez osobę fizyczną lub prawną i przesyłany do duńskiego urzędu ds. weterynarii i żywności na stronie www.virk.dk. Stada, które nie są certyfikowane jako ekologiczne, podlegają audytowi, zob. § 10.

(2) W przypadku zmiany właściciela stada, nowy właściciel musi złożyć nowy wniosek o przyznanie znaku, zob. ust. 1, jeżeli zwierzęta i produkty ze stada nadal mają być objęte znakiem dobrostanu zwierząt. Stada, które nie są certyfikowane jako ekologiczne, podlegają audytowi, zob. § 10, a audyt przeprowadza się w ciągu 2 miesięcy od zmiany właściciela.

(3) Stada zarejestrowane na etykiecie dobrostanu zwierząt, które przestają być certyfikowane jako ekologiczne, muszą w ciągu 2 miesięcy od zaprzestania certyfikacji ekologicznej przeprowadzić audyt, zob. § 10, jeżeli zwierzęta i produkty ze stada mają być nadal oznakowane etykietą dobrostanu zwierząt.

(4) Stada wyłączone z oznakowania dotyczącego dobrostanu zwierząt, zob. § 24 ust. 1, nie mogą wcześniej niż 6 miesięcy od daty wykluczenia złożyć nową rejestrację dla znaku dobrostanu zwierząt, por. ust. 1. Stada, które nie są certyfikowane jako ekologiczne, podlegają audytowi, zob. § 10.

§ 4. Wniosek musi zawierać następujące informacje:

- 1) Numer CRZG stada, numer stada, numer certyfikatu ekologicznego (jeśli dotyczy) oraz dane kontaktowe właściciela stada.
- 2) Na którym poziomie, zob. załączniki 1–3, stado jest rejestrowane w CRZG oraz czy całe stado, zob. § 5, jest zarejestrowane do znaku dobrostanu zwierząt.
- 3) W przypadku stad trzody chlewnej, niezależnie od tego, czy produkuje się prosięta, warchlaki czy tuczniaki, a w przypadku stad bydła, niezależnie od tego, czy produkuje się mięso czy mleko.

§ 5. Duński urząd ds. weterynarii i żywności może, na wniosek, zezwolić na jednoczesne trzymanie w stadzie zwierząt tego samego gatunku, które są i nie są produkowane pod znakiem dobrostanu zwierząt, jeżeli zwierzęta są trzymane w oddzielnych od siebie jednostkach, a segregacja jest opisana w programie samokontroli. Duński urząd ds. weterynarii i żywności określa warunki w tym zakresie w zezwoleniu.

(2) Duński urząd ds. weterynarii i żywności może również zezwolić na trzymanie zwierząt na różnych poziomach znaku dobrostanu zwierząt w tym samym stadzie. Duński urząd ds. weterynarii i żywności określa warunki w tym zakresie w zezwoleniu.

Przypisanie poziomów produkcji objętych znakiem dobrostanu zwierząt w CRZG

§ 6. Duński urząd ds. weterynarii i żywności przypisuje stadu odpowiedni poziom znaku dobrostanu zwierząt w CRZG, jeżeli urząd ustali, że produkcja jest zorganizowana i prowadzona zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Kontrola wewnętrzna i program kontroli wewnętrznych w wylęgarniach

§ 7. Wylęgarnie zaopatrujące producentów pierwotnych objętych znakiem dobrostanu zwierząt mają obowiązek zapewnić segregację i identyfikowalność jaj i piskląt ras wolniej rosnących od innych ras. Taka segregacja i identyfikowalność muszą być uwzględnione w programie samokontroli. W ramach samokontroli wszelkie odchylenia i związane z nimi działania naprawcze muszą być udokumentowane w formie pisemnej.

(2) Dokumentacja dotycząca samokontroli, w tym segregacji i identyfikowalności, musi być przechowywana przez wylęgarnię przez okres co najmniej roku i musi być zawsze dostępna do wglądu na żądanie urzędu ds. weterynarii i żywności.

Samokontrola i program samokontroli u producentów pierwotnych

§ 8. Producenci pierwotni, oprócz wymogów dotyczących dobrostanu zwierząt określonych w obowiązującym prawodawstwie, spełniają dodatkowe wymogi dotyczące odpowiedniego poziomu dla

- 1) trzody chlewnej w załączniku 1;
- 2) brojlerów w załączniku 2, oraz
- 3) bydła w załącznikach 3 i 4.

(2) Jeśli producent pierwotny przycina ogony świniom lub hoduje świnię z przyciętymi ogonami, musi z wyprzedzeniem powiadomić na piśmie duński urząd ds. weterynarii i żywności o tym fakcie i o tym, jak długo zamierza to robić.

§ 9. Producenci pierwotni, którzy chcą mieć swoje stado objęte znakiem dobrostanu zwierząt, oprócz spełnienia wymogów określonych w § 8, ustanawiają program samokontroli i prowadzą samokontrolę. W ramach samokontroli wszelkie odchylenia w odniesieniu do znaku dobrostanu zwierząt i związane z nimi działania naprawcze muszą być udokumentowane na piśmie. Jeżeli stado obejmuje zwierzęta, które nie są produkowane zgodnie ze znakiem dobrostanu zwierząt, zob. § 5 ust. 1, lub obejmuje zwierzęta na różnych poziomach znaku dobrostanu zwierząt, zob. § 5 ust. 2, należy to podać w samokontroli.

(2) Producent pierwotny jest zobowiązany do zarejestrowania do znaku dobrostanu zwierząt wszystkich zwierząt, które przez całe życie żyły objęte znakiem dobrostanu zwierząt, bez uszczerbku dla przepisów § 13 ust. 1 oraz 2 oraz § 14.

Rozdział 3

Certyfikacja, audyt i kontrola stad

Certyfikacja i audyt stad tradycyjnych

§ 10. Producent pierwotny może dostarczać produkty pod znakiem dobrostanu zwierząt tylko wtedy, gdy akredytowana jednostka certyfikująca zaświadczy, że stado spełnia odpowiednie wymogi określone w § 8 ust. 1 lub § 9 dla produkcji pod znakiem dobrostanu zwierząt, a zaświadczenie to zostało zarejestrowane w CRZG.

(2) W przypadku gdy akredytowana jednostka certyfikująca certyfikowała stado zgodnie z ust. 1, musi zgłosić ten fakt do duńskiego urzędu ds. weterynarii i żywności, podając nazwisko i adres właściciela stada, numer CRZG stada oraz poziom certyfikacji, zob. § 6.

(3) Producent pierwotny podlega corocznemu audytowi.

(4) Dokumentacja dotycząca samokontroli, w tym segregacji i identyfikowalności, certyfikacji i audytu, musi być przechowywana przez producenta pierwotnego przez rok, a dokumentacja musi być zawsze dostępna dla duńskiego urzędu ds. weterynarii i żywności.

(5) Opłaty związane z inspekcją i certyfikacją ponosi producent pierwotny.

Wymogi dotyczące organu kontrolnego

§ 11. Inspekcję i certyfikację, zob. § 10 ust. 1 i 3, przeprowadza akredytowana jednostka certyfikująca. Akredytowana jednostka certyfikująca musi być akredytowana przez organ akredytacyjny, który jest sygnatariuszem wielostronnego porozumienia EA (European co-operation for Accreditation) o wzajemnym uznawaniu.

(2) W celu przeprowadzenia certyfikacji i audytu warunkiem jest również to, aby jednostka certyfikująca przeprowadziła co najmniej 20 % kontroli znaków dotyczących dobrostanu zwierząt bez zapowiedzi.

(3) Za pierwszym razem, gdy jednostka certyfikująca zgłasza certyfikację stada, zob. § 10 ust. 2, przedkłada również dokumentację poświadczającą, że jest akredytowana zgodnie z ust. 1 i zobowiązuje się do przeprowadzenia niezapowiedzianych audytów, zob. ust. 2.

(4) Jeżeli jednostka certyfikująca stwierdzi występowanie okoliczności sugerujących, że doszło do naruszenia zasad dotyczących znaku dobrostanu zwierząt, jednostka certyfikująca musi bez zbędnej zwłoki poinformować duński urząd ds. weterynarii i żywności, chyba że naruszenie jest niewielkie, a odpowiedzialny producent główny niezwłocznie je naprawi.

Kontrola stad certyfikowanych jako ekologiczne

§ 12. Stada certyfikowane jako ekologiczne, zarejestrowane do znaku dobrostanu zwierząt nie muszą być kontrolowane i certyfikowane zgodnie z § 10, ponieważ podlegają kontrolom ekologicznym przeprowadzanym przez duńską agencję rolną.

(2) Uznaje się, że ekologiczne stada trzody chlewnej i brojlerów, które są certyfikowane jako ekologiczne, spełniają wymogi produkcji na poziomie 3 w ramach znaku dobrostanu zwierząt.

(3) Uznaje się, że producenci pierwotni, którzy są certyfikowani jako ekologiczni, spełniają wymogi dotyczące produkcji pod znakiem dobrostanu zwierząt wyłącznie przez okres, w którym stado jest certyfikowane jako ekologiczne.

Rozdział 4

Czas dostawy w ramach znaku dobrostanu zwierząt dla stad bydła

Tradycyjne stada bydła

§ 13. Tradycyjne stada bydła mogą rozpocząć dostawy odpowiednio do producenta, rzeźni lub mleczarni, gdy spełnione są wszystkie odpowiednie kryteria dla stada:

1) W CRZG rejestruje się, do którego poziomu na znaku etykiety dobrostanu zwierząt może dostarczyć stado, zob. § 6.

2) Stado spełnia wymogi i warunki, o których mowa w § 8 ust. 1 oraz załącznikach 3 i 4.

3) Stado

a) w ostatnich latach podlegało systemowi kontroli, którego zawartość jest co najmniej porównywalna z odpowiednim poziomem znaku dobrostanu zwierząt, do którego ma być zarejestrowane stado, i jest kontrolowany przez akredytowaną jednostkę certyfikującą, która spełnia wymogi § 11 ust. 1 pkt 2, lub

b) podlega audytowi, zob. § 10), a zwierzę, które ma zostać dostarczone, przeżyło całe swoje życie lub przynajmniej 1 rok opatrzone znakiem dobrostanu zwierząt, bez uszczerbku dla pkt 2.

(2) Tradycyjne stada bydła, które produkują mleko i które nie są objęte systemem kontroli, zob. ust. 1 pkt 3a, można rozpocząć dostawy do mleczarni, jeżeli zostaną spełnione warunki określone w ust. 1 pkt 1 i 2, a stado zostało poddane audytowi, zob. § 10, oraz jeżeli zwierzęta, od których ma być dostarczone mleko, żyły pod znakiem dobrostanu zwierząt przez co najmniej trzy miesiące przed dostarczeniem mleka.

Stada bydła certyfikowane jako ekologiczne

§ 14. Stada certyfikowane jako ekologiczne, które spełniają wymogi i warunki określone w § 8 ust. 1 i 9, mogą, po zarejestrowaniu poziomu znaku dobrostanu zwierząt w CRZG, zob. § 6, rozpocząć dostawę do producenta pierwotnego, rzeźni lub mleka, zob. ust. 2.

(2) Jeżeli zwierzę spełnia zasady produkcji ekologicznej, zwierzę to może zostać sprzedane producentowi pierwotnemu, rzeźni lub mleczarni opatrzonego znakiem dobrostanu zwierząt.

Rozdział 5

Wymogi dotyczące rzeźni i ich kontroli

§ 15. Rzeźnie, które chcą dokonywać uboju zwierząt lub wprowadzać do obrotu mięso objęte znakiem dobrostanu zwierząt, muszą zgłosić tę działalność do rejestracji w duńskim urzędzie ds. weterynarii i żywności z wyprzedzeniem, zob. § 16 ust. 1 rozporządzenia w sprawie zezwoleń i rejestracji przedsiębiorstw spożywczych itp.

(2) W rzeźniach zarejestrowanych do uboju zwierząt lub do wprowadzania do obrotu mięsa pod znakiem dobrostanu zwierząt w ramach samokontroli stosuje się pisemne procedury zapewniające spełnienie wszystkich następujących kryteriów:

1) Obowiązuje segregacja i identyfikowalność zwierząt i mięsa opatrzonego znakiem dobrostanu zwierząt.

2) Przestrzegany jest czas transportu trzody chlewnej oraz bydła nie dłuższy niż osiem godzin lub dla brojlerów nie dłuższy niż sześć godzin.

3) W przypadku rzeźni trzody chlewnej, które wprowadzają do obrotu mięso opatrzone znakiem dobrostanu zwierząt wyłącznie ze świń, które nie mają obcinanych ogonów a świnie nie mają obgryzionych ogonów.

4) W przypadku rzeźni drobiu, że wprowadzają one do obrotu wyłącznie mięso opatrzone znakiem dobrostanu zwierząt

a) ze stad spełniających wymagania dotyczących śmiertelności,

b) od brojlerów należących do rasy wolniej rosnącej,

c) od brojlerów, u których przestrzegana jest gęstość obsady, oraz

d) od brojlerów, w przypadku których wynik w programie nadzoru zmian w poduszce stopy mieści się w granicach limitu.

(3) Dokumentacja dotycząca kontroli wewnętrznej, w tym segregacji i identyfikacji pochodzenia, musi być przechowywana przez rzeźnię przez okres co najmniej roku i musi być zawsze dostępna do wglądu na żądanie duńskiego urzędu ds. weterynarii i żywności.

(4) Jeżeli rzeźnia stwierdzi występowanie okoliczności sugerujących, że warunki oznakowania dobrostanu zwierząt w odniesieniu do mięsa wieprzowego nie są przestrzegane, jest ona zobowiązana do niezwłocznego zawiadomienia o tym duńskiego urzędu ds. weterynarii i żywności.

§ 16. Podczas kontroli przestrzegania przez rzeźnię zgodności z warunkami znakowania dobrostanu zwierząt zastosowanie mają przepisy dotyczące kontroli finansowanej z opłat, zob. rozporządzenie w sprawie opłat za kontrolę żywności, pasz i żywych zwierząt itp.

Rozdział 6

Wymogi dotyczące innych zakładów, w tym mleczarni, oraz ich kontroli

§ 17. Hurtownicy, którzy nie są objęci rozdziałem 5 i detaliści, którzy będą kroić lub siekać świeże mięso, produkować przetwory mięsne lub produkty mięsne, lub mleczarnie, które zamierzają produkować produkty mleczne lub pakować tego typu produkty i które będą etykietować produkty objęte etykietą dobrostanu zwierząt, muszą z wyprzedzeniem powiadomić duński urząd ds. weterynarii i żywności o tej działalności, zob. § 16 ust. 2 rozporządzenia w sprawie zezwoleń i rejestracji przedsiębiorstw spożywczych itp.

(2) W ramach samokontroli zakłady powinny posiadać pisemne procedury zapewniające oddzielenie od produktów nieopatrzonych znakiem dobrostanu zwierząt oraz identyfikowalność świeżego mięsa, mięsa mielonego, wyrobów mięsnych lub produktów mięsnych lub produktów mlecznych opatrzonych znakiem dobrostanu zwierząt.

(3) Zakłady przechowują dokumentację dotyczącą segregacji i identyfikowalności przez okres jednego roku.

(4) Jeżeli zakład dowie się o warunkach, które dają powód do przypuszczeń, że zasady dotyczące znaku dobrostanu zwierząt nie są przestrzegane, musi on bez zbędnej zwłoki poinformować o tym duński urząd ds. weterynarii i żywności.

§ 18. Podczas kontroli, czy zakłady objęte § 17 ust. 1 spełniają warunki znaku dobrostanu zwierząt, zastosowanie mają przepisy dotyczące kontroli finansowanych z opłat, zob. zarządzenie w sprawie płatności za kontrole żywności, paszy i żywych zwierząt itp.

Rozdział 7

Wymogi dotyczące zwierząt i produktów z innych krajów

§ 19. Przed wprowadzeniem do obrotu pod znakiem dobrostanu zwierząt jaj wylęgowych, żywych zwierząt, świeżego mięsa, mięsa mielonego lub przetworów mięsnych lub produktów mlecznych, produktów mięsnych zawierających mięso z innych krajów lub produktów mlecznych zawierających mleko z innych krajów, duński urząd ds. weterynarii i żywności zatwierdza, że zwierzęta lub produkty mogą być wprowadzane do obrotu pod znakiem dobrostanu zwierząt.

(2) Duński urząd ds. weterynarii i żywności zatwierdza, że zwierzęta lub produkty są wprowadzane do obrotu opatrzone znakiem dobrostanu zwierząt, jeżeli zakład odpowiedzialny za wprowadzenie do Danii, w stosownych przypadkach, udokumentował, że:

producent pierwotny spełnia wymagania, które są co najmniej porównywalne z wymaganiami określonymi w § 7 lub § 8 i 9,

1) producenci pierwotni certyfikowani jako ekologiczni spełniają wymagania, które są co najmniej porównywalne z wymaganiami określonymi w § 12 powyżej,

2) rzeźnie spełniają wymagania, które są co najmniej porównywalne z wymaganiami określonymi w § 15 ust. 2 powyżej, lub 3) mleczarnie spełniają wymagania, które są co najmniej porównywalne z wymaganiami określonymi w § 17 ust. 2 powyżej, oraz

4) w kraju pochodzenia istnieją kontrole producentów pierwotnych lub wylęgarni, rzeźni, mleczarni i innych zaangażowanych przedsiębiorstw, które są porównywalne pod względem zakresu, wiarygodności i niezależności z wymogami określonymi w § 10, § 12, § 15 lub § 17.

(3) W przypadku gdy kontrole określone w ust. 2 pkt 4 są przeprowadzane przez organy w kraju pochodzenia, spełnione są warunki ustanowione w przepisach w odniesieniu do zakończonych kontroli.

§ 20. Zakłady, w tym rzeźnie i mleczarnie, które chcą importować zwierzęta i produkty zgodnie z § 19, muszą być zarejestrowane w duńskim urzędzie weterynarii i żywności zgodnie z § 15 lub 17 oraz, w ramach samokontroli, na bieżąco zapewniać stałą zgodność z warunkami, zob. § 19 ust. 2.

(2) Jeżeli zakłady, w tym rzeźnie i mleczarnie, zostaną poinformowane o warunkach sugerujących, że warunki zatwierdzenia określone w § 19 nie są spełnione, muszą bez zbędnej zwłoki poinformować o tym duński urząd ds. weterynarii i żywności.

Rozdział 8

Etykietowanie i wprowadzanie do obrotu

§ 21. Stada, w tym wylęgarnie, zarejestrowane do znaku jakości dobrostanu zwierząt, oraz zakłady, w tym rzeźnie i mleczarnie, które są zarejestrowane jako użytkownicy znaku jakości dobrostanu zwierząt, mogą stosować logo odpowiednie dla poszczególnych poziomów podczas znakowania i wprowadzania do obrotu, por. załącznik 5. Odpowiednie logo i powiązane z nim nazwy i opisy mogą być wykorzystywane wyłącznie zgodnie z zasadami i warunkami określonymi przez duński urząd ds. weterynarii i żywności, zob. § 22.

(2) Świeże mięso, mięso mielone, wyroby mięsne, produkty mięsne i przetwory mleczne mogą być oznakowane odpowiednim logo dla każdego poziomu, jeżeli cała zawartość zwierząt w produkcie jest zgodna z wymaganiami dla tego poziomu; jednak w przypadku, gdy przetwory mleczne lub mięso znajdują się na różnych poziomach znaku dobrostanu zwierząt, zob. załączniki 1–3, oznakowany może być tylko odpowiedni najniższy poziom znaku dobrostanu zwierząt.

(3) Surowe lub mielone mięso, wyroby mięsne, produkty mięsne i przetwory mleczne mogą zostać oznakowane logo odpowiednim dla danego poziomu, jeśli cała zawartość składników zwierzęcych w produkcie spełnia wymagania określone dla danego poziomu.

Jednakże można stosować jelita, żelatynę i kolagen innego pochodzenia oraz ryby i jaja z wolnego wybiegu.

(4) Świeże lub mielone mięso, surowe wyroby mięsne, produkty mięsne i przetwory mleczne mogą, oprócz przypadków, o których mowa w ust. 2, zostać opatrzone odpowiednim logo, jeśli zawartość wagowa mięsa z oznakowaniem dobrostanu zwierząt wynosi co najmniej 75 % całkowitej zawartości składników zwierzęcych w gotowym produkcie, a pozostałe składniki zwierzęce spełniają wymagania ekologiczne. Jednakże można stosować jelita, żelatynę i kolagen innego pochodzenia i niepochodzące z produkcji ekologicznej, jak również ryby, które nie pochodzą z produkcji ekologicznej, oraz jaja z wolnego wybiegu.

§ 22. Zasady i warunki stosowania logo oraz powiązanych nazw i opisów zostaną udostępnione na stronie internetowej duńskiego urzędu ds. weterynarii i żywności. Materiały te mogą być również przesłane na

pisemny wniosek do duńskiego urzędu ds. weterynarii i żywności. Znak graficzny oznakowania dobrostanu zwierząt, który można stosować, jest podany w załączniku 5 i podręczniku projektowym, który znajduje się na stronie internetowej duńskiego urzędu ds. weterynarii i żywności.

(2) Zabrania się stosowania znaku graficznego znakowania dobrostanu zwierząt i powiązanych z nim nazw i opisów w odniesieniu do produktów niespełniających wymogów określonych w przedmiotowym rozporządzeniu.

(3) Zabrania się używania logo, symboli, innych etykiet, oznaczeń lub wskazówek, które mogą być mylone z logo, o których mowa w ust. 1, oraz powiązanych oznaczeń i wskazówek w sposób, który może wprowadzać w błąd konsumentów lub inne zakłady.

(4) Znak dobrostanu zwierząt może być również używany w związku w materiałach informacyjnych i szkoleniowych na temat dobrostanu zwierząt.

Rozdział 9

Zakończenie uczestnictwa i wykluczenie z programu znaku dobrostanu zwierząt

§ 23. Producenci pierwotni i zakłady, w tym rzeźnie i mleczarnie, którzy nie chcą już być rejestrowani do znaku dobrostanu zwierząt, muszą powiadomić o tym na piśmie duński urząd ds. weterynarii i żywności.

(2) Producenci pierwotni i zakłady, w tym rzeźnie i mleczarnie, muszą również określić datę, kiedy przestaną produkować lub dostarczać produkty objęte znakiem dobrostanu zwierząt, a także opisać w programie samokontroli, w jaki sposób zapewniają oddzielenie zwierząt objętych znakiem dobrostanu zwierząt od innych zwierząt w okresie przejściowym.

(3) Producenci pierwotni muszą zawiadomić swoich odbiorców o dacie, w której zaprzestają produkcji lub dostaw objętych oznakowaniem dobrostanu zwierząt.

§ 24. Duński urząd ds. weterynarii i żywności może wykluczyć z produkcji pod znakiem dobrostanu zwierząt producentów pierwotnych, jeżeli:

- 1) nie spełniają odpowiednich wymogów lub warunków dla danego producenta, zob. § 3 ust. 2 i 3, § 5, 7–10, 12, 13 lub 14,
- 2) oznaczają lub wprowadzają do obrotu z naruszeniem § 21,
- 3) wynik w programie monitorowania zmian w poduszce stopy w stadzie wynosi 81 lub więcej lub w trzech kolejnych stadach z tego samego kurnika wynosi 41–80 na stado, lub
- 4) są zarejestrowane pod znakiem dobrostanu zwierząt jako stado certyfikowane jako ekologiczne, por. § 12 ust. 1, a stado nie jest już certyfikowane jako ekologiczne.

(2) Duński urząd ds. weterynarii i żywności może wyłączyć zakłady, w tym rzeźnie i mleczarnie, jeżeli nie spełniają one wymogów § 15, 17 lub 20 lub oznaczają lub wprowadzają do obrotu w sposób sprzeczny z § 21.

(3) Duński urząd ds. weterynarii i żywności może cofnąć zatwierdzenie udzielone zgodnie z § 19 znaku dobrostanu zwierząt, jeżeli warunki zatwierdzenia, zob. § 19 ust. 2, nie są spełnione.

Rozdział 10

Dodatkowe kontrole

§ 25. Jeżeli duński urząd ds. weterynarii i żywności przeprowadzi kontrolę w następstwie raportu dotyczącego kwestii objętych § 24 ust. 1 pkt 3 lub powiadomienia dotyczącego możliwego naruszenia wymogów lub warunków zgodnie z § 11 ust. 4, § 15 ust. 4, § 17 ust. 4 lub § 20 ust. 2, a naruszenie zostanie potwierdzone, producent pierwotny lub zakład odpowiedzialny za naruszenie musi zapłacić za kontrole

zgodnie z obowiązującymi w tym czasie zasadami dotyczącymi płatności za dodatkowe kontrole w rozporządzeniu w sprawie płatności za kontrolę żywności, paszy i żywych zwierząt itp.

Rozdział 11

Przepisy karne

§ 26. Kto narusza przepisy § 22 ust. 2 lub 3 podlega karze grzywny.

(2) Podmioty (w tym osoby prawne) mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności karnej zgodnie z przepisami rozdziału 5 kodeksu karnego [Straffeloven].

Rozdział 12

Wejście w życie i przepisy przejściowe

§ 27. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r.

(2) Przepisy załącznika 3 pkt 5–9 dotyczące limitów śmiertelności w stadzie nie mają zastosowania do dnia 1 stycznia 2028 r.

(3) Rozporządzenie nr 1441 z dnia 4 grudnia 2019 r. w sprawie dobrowolnego systemu znakowania dotyczącego dobrostanu zwierząt traci moc.

Duński Urząd ds. Weterynarii i Produktów Żywnościowych, 28 maja 2024 r.

Nikolaj Veje

/ Anne Marie Wegersleff Hansen

Warunki dotyczące znakowania dobrostanu zwierząt w odniesieniu do stad świń

Podstawowe warunki dla stad świń objętych poziomem 1

Podawanie materiału do wygrzebywania i urozmaicenie warunków bytowania

1) Wszystkim świniom przydziela się słomę materiał do wygrzebywania i urozmaicenia warunków bytowania. Słoma musi być podawana codziennie i stale obecna w wystarczającej ilości.

Obcinanie i obgryzanie ogonów

2) Obcinanie ogonów u prosiąt jest niedozwolone.

3) W przypadku wystąpienia ogniska obgryzania ogonów, może zostać przeprowadzone obcinanie ogonów poszczególnym świniom, jeżeli zostanie to uznane za konieczne ze względów weterynaryjnych.

4) Bez względu na numer 3 lub § 8 ust. 2, świnie, które mają obcinane ogony lub które mają obgryzione ogony, nie mogą być dostarczane do uboju w ramach znaku dobrostanu zwierząt. Właściciel stada musi przed dostarczeniem do uboju świń z obciętymi ogonami poinformować o tym rzeźnię.

Lochy i loszki

5) Lochy muszą być trzymane luzem w grupach od odsadzenia i do co najmniej siedmiu dni przed spodziewanym prosieniem. To samo dotyczy loszek umieszczonych w chlewni lub jej części w celu krycia.

6) Niezależnie od postanowień pkt 5, pojedyncze świnie, które są agresywne, zostały zaatakowane przez inne świnie, są chore lub ranne, mogą być trzymane w indywidualnych kojcach lub w kojcach odciążających. W takich przypadkach stosuje się odpowiednie przepisy rozporządzenia w sprawie minimalnych wymagań dotyczących dobrostanu zwierząt w odniesieniu do utrzymywania świń.

7) Lochy i loszki muszą być trzymane luzem w zagrodzie porodowej.

8) W odniesieniu do poziomu 1 swoboda ruchu lochy lub loszki może, niezależnie od przepisu pkt 7, zostać ograniczona przez użycie szyny porodowej w okresie od oproszenia do maksymalnie czterech dni po oproszeniu, jeżeli zostanie ocenione, że zachowanie lochy lub loszki może zagrażać prosiętom.

9) Lochom i loszkom należy zapewnić wystarczającą ilość materiału gniazdowego w postaci słomy co najmniej pięć dni przed spodziewanym oproszeniem.

Wymagania dotyczące przestrzeni dla prosiąt i tuczników

10) Prosiętom i tucznikom należy przydzielić większą ogólnodostępną powierzchnię niż wynika to z § 34 w sprawie minimalnych wymagań dotyczących dobrostanu zwierząt w odniesieniu do utrzymywania świń. Zakres zależy od konkretnej organizacji produkcji w danym stadzie, w tym od wymogu, że obcinanie ogonów jest niedozwolone.

Transport do uboju

11) Czas transportu do uboju musi wynosić maksymalnie osiem godzin.

Dodatkowe warunki dla stad świń objętych poziomem 2

Podawanie materiału do wygrzebywania i urozmaicenie warunków bytowania

1) Na podłodze należy umieścić materiał do wygrzebywania i urozmaicenia warunków bytowania w postaci słomy. Słoma musi być podawana codziennie i stale obecna w wystarczającej ilości.

Lochy i loszki

2) Niezależnie od postanowień pkt 7 powyżej, swoboda przemieszczania się lochy lub loszki może zostać ograniczona poprzez zastosowanie klatki porodowej w okresie od oproszenia do maksymalnie dwóch dni po oproszeniu, jeżeli zostanie uznane, że zachowanie lochy lub loszki może stanowić zagrożenie dla prosiąt.

Odsadzanie

3) Prosięta odstawia się nie wcześniej niż w wieku 28 dni, o ile nie zagraża to dobrostanowi i zdrowiu loch lub prosiąt.

Wymagania dotyczące przestrzeni dla prosiąt i tuczników

4) Prosiętom i tucznikom należy przydzielić swobodnie dostępną powierzchnię podłogową, która jest co najmniej 30 % większa niż w przypadku standardowej produkcji, zob. tabela 1.

Tabela 1.

Średnia waga świni	Swobodnie dostępna powierzchnia kojca w m2 na zwierzę (minimum)
Od odsadzenia do 10 kg	0,20
10–20 kg	0,26
20–30 kg	0,39
30–50 kg	0,52
50–85 kg	0,72
85–110 kg	0,85
Ponad 110 kg	1,30

Dodatkowe warunki dla stad świń objętych poziomem 3

Ściółka w miejscu odpoczynku

1) Wszystkim świniom należy dostarczyć słomy spełniającą rolę ściółki w miejscu odpoczynku. Słoma musi być podawana codziennie i stale obecna w wystarczającej ilości. Słoma może spełniać także rolę materiału do wygrzebywania i urozmaicenia warunków bytowania.

Lochy i loszki

2) Lochy i loszki muszą być trzymane luzem w grupach, zob. wymagania podstawowe nr 5 i 7 powyżej. Grupy trzymane luzem mogą być przebywać na zewnątrz z dostępem do boksów lub w pomieszczeniach zamkniętych.

3) Nie później niż pięć dni przed porodem lochy i loszki należy umieścić w boksach na świeżym powietrzu. Lochy należy trzymać na świeżym powietrzu przynajmniej do czasu odstawienia prosiąt.

Prosięta i tuczniki

4) Prosięta i tuczniki mogą być trzymane na zewnątrz z dostępem do boksów lub wewnątrz w kojcach z wyściełanym miejscem do odpoczynku i swobodnym dostępem do przestrzeni zewnętrznej. W pomieszczeniach zamkniętych świnię muszą mieć dostęp do co najmniej swobodnie dostępnego obszaru ogólnego, przestrzeni do odpoczynku i przestrzeni zewnętrznej, patrz tabela 2.

Tabela 2.

Średnia waga świni	Całkowita powierzchnia na świnię w m ²	Obszaru odpoczynku na świnię w m ² (minimum)	Przestrzeń zewnętrzna na świnię w m ² (minimum)
Od odsadzenia do 25 kg	0,40	0,18	0,17
25–35 kg	0,52	0,24	0,22
35–45 kg	0,60	0,28	0,25
45–55 kg	0,72	0,33	0,30
55–65 kg	0,82	0,38	0,34
65–75 kg	0,90	0,41	0,38
75–85 kg	1,00	0,46	0,42
85–95 kg	1,10	0,50	0,46
95–110 kg	1,20	0,55	0,50
Ponad 110 kg	1,30	0,60	0,54

- W okresie od odsadzenia do osiągnięcia wagi 25 kg, powierzchnia ściółki może być dostosowana do wielkości świń, aby stworzyć idealne środowisko dla świń, z minimalną powierzchnią 0,18 m² na świnię przy wadze 25 kg.

- Przestrzeń zewnętrzna musi wynosić co najmniej 10 m² dla świń do 40 kg. W przypadku innych świń przestrzeń zewnętrzna musi wynosić co najmniej 20 m².

Warunki dotyczące znakowania dobrostanu zwierząt w odniesieniu do stad kurcząt

Podstawowe warunki dla stad kurcząt rzeźnych objętych poziomem 1

Rasa

1) Wszystkie brojlery muszą należeć do rasy wolniej rosnącej.

Gęstość obsady

2) Średnia gęstość obsady w trzech kolejnych stadach nie może przekraczać 38 kg żywej wagi na m² powierzchni użytkowej. Gęstość obsady w indywidualnym gospodarstwie nie może w żadnym momencie przekraczać 39 kg masy w relacji pełnej na m² powierzchni użytkowej.

Śmiertelność

3) Całkowity wskaźnik śmiertelności w ostatnich siedmiu kolejnych kontrolowanych stadach z danego kurnika musi być niższy niż 1 % plus 0,06 % pomnożone przez wiek ubojowy stada w dniach.

Ubój częściowy

4) Ubój częściowy jest niedozwolony, jeśli celem uboju częściowego jest uniknięcie przekroczenia maksymalnego dopuszczalnego wskaźnika zagęszczenia hodowli.

Zmiany w poduszce stopy

5) Wynik w programie monitorowania zmian w poduszce stopy w stadzie nie może przekraczać 41–80 w dwóch kolejnych stadach z tego samego kurnika, ale nie 81 lub więcej, zob. § 24 ust. 1 pkt 3.

Transport do uboju

6) Czas transportu do uboju nie może przekraczać sześciu godzin (z wyłączeniem chwytania, załadunku i rozładunku).

Dodatkowe warunki dla stad kurcząt rzeźnych objętych poziomem 2

Urozmaicenie warunków bytowania

1) Brojlery muszą posiadać paszę objętościową lub inne formy urozmaicenia warunków bytowania. Urozmaicenie warunków bytowania musi być stale obecne w wystarczającym stopniu.

Gęstość obsady

2a) W przypadku czystej produkcji w pomieszczeniach średnia gęstość obsady w trzech kolejnych stadach nie może przekraczać 32 kg żywej wagi na m² powierzchni użytkowej. Gęstość obsady w indywidualnym gospodarstwie nie może w żadnym momencie przekraczać 33 kg masy w relacji pełnej na m² powierzchni użytkowej.

2b) W przypadku systemów produkcyjnych, w których brojlery mają dostęp do werandy lub przestrzeni zewnętrznej, zob. nr 4, średnia gęstość obsady w pomieszczeniach dla trzech kolejnych stad nie może przekraczać 38 kg żywej wagi na m² w każdej chwili. Gęstość obsady w indywidualnym gospodarstwie nie może w żadnym momencie przekraczać 39 kg masy w relacji pełnej na m² powierzchni użytkowej.

Weranda nie jest wliczona w przestrzeń zewnętrzną.

Weranda i przestrzeń zewnętrzne

4) W hodowlach z dostępem do werandy lub przestrzeni zewnętrznej, zob. nr 2 lit. b), ich powierzchnia powinna wynosić co najmniej 15 % przestrzeni zewnętrznej. W ciągu ostatnich 10–12 dni produkcji należy zapewnić stały dostęp do werandy lub przestrzeni zewnętrznej w ciągu dnia. Dozwolone jest jednak trzymanie kurczaków w pomieszczeniach zamkniętych bez dostępu do werandy lub przestrzeni zewnętrznej, jeśli warunki pogodowe mogą być szkodliwe dla zdrowia lub dobrostanu zwierząt, lub w przypadku wybuchu lub podejrzenia chorób zakaźnych zwierząt gospodarskich, gdy władze wymagają zamknięcia ptaków.

Klimat w pomieszczeniach

5) Klimat w pomieszczeniach musi spełniać wymagania mające zastosowanie do produkcji brojlerów o wadze powyżej 33 kg żywej wagi na m² wolnej przestrzeni, zob. duńskie rozporządzenie w sprawie minimalnych wymagań dotyczących dobrostanu zwierząt w odniesieniu do hodowli brojlerów, produkcji jaj do produkcji brojlerów i szkolenia w zakresie hodowli brojlerów.

Dodatkowe warunki dla stad kurcząt rzeźnych objętych poziomem 3

Urozmaicenie warunków bytowania

1) Brojlery muszą posiadać paszę objętościową i inne formy urozmaicania warunków bytowania. Pasze objętościowe i inne formy urozmaicania warunków bytowania muszą być stale obecne w wystarczającym stopniu.

Gęstość obsady

2) Średnia gęstość obsady w trzech kolejnych stadach nie może przekraczać 27,5 kg żywej wagi na m² powierzchni użytkowej. Gęstość obsady w indywidualnym gospodarstwie nie może w żadnym momencie przekraczać 28,5 kg masy w relacji pełnej na m² powierzchni użytkowej.

Przestrzeń zewnętrzna

4) Przestrzeń zewnętrzna musi wynosić co najmniej 1 m² na brojlera. Co najmniej 25 % minimalnej wymaganej powierzchni przestrzeni zewnętrznej musi być pokryte roślinnością, z czego co najmniej 18 punktów procentowych musi być obsadzonych krzewami i/lub drzewami, a co najmniej 7 punktów procentowych roślinnością okrywową. Maksymalna odległość od budynku do pierwszego nasadzenia krzewów i/lub drzew wynosi 15 metrów. W obsadzonej części obszaru odległość między krzewami i/lub drzewami musi wynosić maksymalnie 15 metrów. Wymóg dotyczący roślinności musi być spełniony co najmniej w części obszaru zewnętrznego znajdującej się najbliżej otworów wyjściowych.

Załącznik 3

Wymogi dotyczące znaku dobrostanu zwierząt dla stad bydła

Podstawowe wymagania dotyczące stad bydła objętych poziomem 1

Ubój cieląt

1) Cielęta nie mogą być zabijane z wyjątkiem przypadków choroby lub problemów związanych z dobrostanem zwierząt.

Pasza objętościowa

2) Bydło starsze niż dwa tygodnie ma dostęp do paszy objętościowej dobrej jakości przez co najmniej 20 godzin dziennie. Ściółka nie jest uważana za paszę objętościową.

Uśmierzanie bólu

3) W przypadku chorób wymagających leczenia należy stosować środki uśmierzające ból. Podczas usuwania rogów należy stosować długotrwałe środki przeciwbólowe.

Plan działania w sprawie śmiertelności w stadzie

4) Właściciel stada ma obowiązek sporządzić na piśmie plan działań w celu zapewnienia niskiej śmiertelności i postępować zgodnie z tym planem. Właściciel stada ma obowiązek co pół roku aktualizować plan działań. Plan działań jest częścią systemu samokontroli.

W tym celu należy zarejestrować co najmniej:

- i. Długość życia krów.
- ii. Przyczyny uboju krów

Wartości dopuszczalne śmiertelności w stadzie

(Przepisy pkt 5–9 stosuje się dopiero od dnia 1 stycznia 2028 r.)

5) Przy rejestracji na znak dobrostanu zwierząt średnia śmiertelność w stadzie nie może przekraczać 8,0 % w przypadku krów i 10,0 % w przypadku cieląt w ciągu ostatnich 24 miesięcy, aż do momentu rejestracji.

6) Aby stado mogło utrzymać pozwolenie na produkcję pod etykietą dotyczącą dobrostanu zwierząt, w ciągu ostatnich 24 miesięcy średnia śmiertelność w stadzie wynosiła 8,0 % w przypadku krów i 10,0 % w przypadku cieląt.

7) Wskaźnik śmiertelności oblicza się na podstawie zapisów zawartych w CHR jako średnia z ostatnich 24 miesięcy, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku 4.

8) Stada mleczne, które produkują cielęta objęte znakiem dobrostanu zwierząt, ale nie prowadzą innej produkcji objętej tym znakiem, są zwolnione z wymogu dotyczącego wartości dopuszczalnych śmiertelności w stadzie.

9) Stada liczące do 20 krów z cielętami są zwolnione z wymogu określenia limitów śmiertelności w stadzie.

Transport do uboju

10) Czas transportu do uboju musi wynosić maksymalnie osiem godzin.

Karmienie mlekiem

11) W pierwszych ośmiu tygodniach życia cielę musi co najmniej dwa razy dziennie otrzymywać mleko lub substytut mleka w ilości odpowiadającej jego fizjologicznemu zapotrzebowaniu. Dozwolone jest stopniowe odstawianie karmienia mlekiem w ostatnim tygodniu okresu karmienia mlekiem.

Warunki utrzymania

12) Bydło nie może być trzymane na uwięzi. Jednakże zwierzęta mogą być wiązane przez okresy nieprzekraczające jednej godziny w czasie karmienia lub gdy jest konieczne przez krótki okres związanie zwierząt w związku z badaniami, leczeniem chorób, leczeniem zapobiegawczym itp. lub w związku z dojeniem.

13) Nie wolno hodować bydła na podłogach w pełni rusztowych.

14) Część legowiskowa musi być sucha, wygodna i czysta.

15) Cielęta nie mogą być trzymane w pojedynczych kojcach przed ukończeniem siedmiu dni.

16) Cielęta i młode zwierzęta trzymane w boksach muszą mieć co najmniej jeden boks na zwierzę.

17) Cielęta i młode zwierzęta w wieku starszym niż siedem dni są trzymane w grupach dwóch lub więcej zwierząt jednorodnych pod względem wieku i wagi, chyba że są trzymane razem z matką lub krową mamką. Cielęta i młode zwierzęta, które z powodu choroby lub złego stanu, nie mają już odpowiedniej dla wieku masy ciała, muszą być trzymane tak, aby ich potrzeby były zaspokajane w najlepszy możliwy sposób.

Wymagania dotyczące przestrzeni

18) W przypadku trzymania zwierząt w grupie (trzech lub więcej zwierząt) we wspólnym kojcu ze ściółką w całym kojcu, wolna powierzchnia podłogi na zwierzę musi wynosić co najmniej:

a) 1,8 m² dla zwierząt od 60 do 100 kg żywej wagi

b) 2,2 m² dla zwierząt od 100 do 150 kg żywej wagi

c) 2,6 m² dla zwierząt od 150 do 200 kg żywej wagi

d) 3,2 m² dla zwierząt od 200 do 300 kg żywej wagi

e) 3,8 m² dla zwierząt od 300 do 400 kg żywej wagi

f) 4,4 m² w przypadku zwierząt o masie od 400 do 500 kg żywej wagi;

g) 5,0 m² dla zwierząt powyżej 500 kg żywej wagi, ale nie mniej niż 1,0 m² na 100 kg w przypadku zwierząt powyżej 540 kg żywej wagi.

19) W przypadku trzymania zwierząt w grupie (trzech lub więcej zwierząt) we wspólnym kojcu z obszarem karmienia bez ściółki, wolna powierzchnia podłogi na zwierzę musi wynosić co najmniej:

a) 2,7 m² dla zwierząt od 150 do 200 kg żywej wagi

b) 3,4 m² dla zwierząt od 200 do 300 kg żywej wagi

c) 4,2 m² dla zwierząt od 300 do 400 kg żywej wagi

d) 4,8 m² dla zwierząt od 400 do 500 kg żywej wagi

e) 5,4 m² dla zwierząt powyżej 500 kg żywej wagi, ale nie mniej niż 1,0 m² na 100 kg w przypadku zwierząt powyżej 540 kg żywej wagi.

Dodatkowe wymogi dotyczące stad bydła objętych poziomem 2

Karmienie mlekiem

1) W pierwszych dziesięciu tygodniach życia cielę musi co najmniej dwa razy dziennie otrzymywać mleko lub substytut mleka w ilości odpowiadającej jego fizjologicznemu zapotrzebowaniu. Dozwolone jest stopniowe odstawianie karmienia mlekiem w ostatnim tygodniu okresu karmienia mlekiem.

Warunki utrzymania

2) Część legowiskowa musi być sucha, wygodna, czysta i mieć ściółkę.

3) Cielęta w wieku poniżej czterech miesięcy muszą być zakwaterowane na obszarach odpoczynku dobrze wysypanych ściółką.

4) Cielęta poniżej czwartego miesiąca życia nie mogą być umieszczane w boksach.

Wymagania dotyczące przestrzeni

5) W przypadku trzymania zwierząt w grupie (trzech lub więcej zwierząt razem) we wspólnych kojcach, wolna powierzchnia podłogi na zwierzę musi wynosić co najmniej:

a) 2,4 m² dla zwierząt od 100 do 150 kg żywej wagi

b) 2,8 m² dla zwierząt od 150 do 200 kg żywej wagi

c) 3,4 m² dla zwierząt od 200 do 300 kg żywej wagi

d) 4,2 m² dla zwierząt od 300 do 400 kg żywej wagi

e) 4,8 m² w przypadku zwierząt o masie od 400 do 500 kg żywej wagi;

f) 5,4 m² dla zwierząt przekraczającej 500 kg masy w relacji pełnej, ale nie mniejszej niż 1,0 m² na 100 kg w przypadku zwierząt powyżej 540 kg żywej wagi.

6) Całkowita powierzchnia obszaru, na którym krowy przebywają w oborze między udojami, musi wynosić co najmniej 6,0 m² na krowę mleczną.

Dostęp do przestrzeni zewnętrznych i pastwisk

7) Cielęta w wieku powyżej czterech miesięcy, które nie są hodowane do uboju i które nie są zarejestrowane jako cielęta ubojowe w Centralnym Rejestrze Mieszkań (CRZG), mają dostęp do przestrzeni zewnętrznych w okresie od dnia 1 maja do dnia 1 września, jeżeli pozwala na to fizjologiczna struktura cieląt i warunki pogodowe.

8) Jałówki w wieku powyżej sześciu miesięcy, które nie są hodowane w celu uboju i które nie są zarejestrowane jako jałówki przeznaczone do uboju w Centralnym Rejestrze Hodowli (CRZG), mają dostęp do przestrzeni zewnętrznych w okresie od dnia 1 maja do dnia 1 listopada (okres letni). Poszczególne zwierzęta mogą być trzymane w oborze przez krótszy okres, w tym w celu sztucznego unasienniania, krycia, dostarczenia do rzeźni lub jeżeli zwierzę musi zostać zbadane lub poddane leczeniu z przyczyn weterynaryjnych.

9) Krowy muszą mieć dostęp do pastwisk przez co najmniej 150 dni od dnia 1 kwietnia do dnia 1 listopada (okres letni). Poszczególne zwierzęta mogą być trzymane w oborze przez krótszy okres czasu, w tym w celu krycia, zasuszenia, dostarczenia do rzeźni lub jeżeli zwierzę musi zostać zbadane lub poddane leczeniu z przyczyn weterynaryjnych.

Dodatkowe wymagania dotyczące stad bydła objętych poziomem 3

Przebywanie krowy z cielęciem po ocieleniu

1) Krowa musi przebywać razem z cielęciem przez pierwszych 24 godzin po ocieleniu.

Karmienie mlekiem

2) W pierwszych 12 tygodniach życia cielę musi co najmniej dwa razy dziennie otrzymywać mleko lub substytut mleka w ilości odpowiadającej jego fizjologicznemu zapotrzebowaniu. Mleko powinno być podawane przez strzyk lub wymię. Dozwolone jest stopniowe odstawianie karmienia mlekiem w ostatnim tygodniu okresu karmienia mlekiem.

Wymagania dotyczące przestrzeni

3) Całkowita powierzchnia, na której krowy przebywają w oborze między udojami, wynosi co najmniej 6,6 m² na krowę mleczną w przypadku małych ras i 8,0 m² w przypadku dużych ras. Natomiast 2,0 m² powierzchni może stanowić teren zewnętrzny przeznaczony dla ruchu.

4) W przypadku trzymania zwierząt w grupie (trzech lub więcej zwierząt razem), wolna powierzchnia podłogi na zwierzę musi wynosić co najmniej:

- a) 2,5 m² dla zwierząt od 100 do 150 kg żywej wagi
- b) 3,0 m² dla zwierząt od 150 do 200 kg żywej wagi
- c) 4,0 m² dla zwierząt od 200 do 300 kg żywej wagi
- d) 4,2 m² dla zwierząt od 300 do 350 kg żywej wagi
- e) 5,0 m² dla zwierząt od 350 do 500 kg żywej wagi.

Dostęp do przestrzeni zewnętrznych i pastwisk

5) Z zastrzeżeniem następujących wyjątków, bydło w wieku powyżej czterech miesięcy ma dostęp do pastwisk w okresie od dnia 1 maja do dnia 1 listopada (sezon letni):

- a) Poszczególne zwierzęta mogą być trzymane w oborze przez krótszy okres czasu, w tym w celu krycia, sztucznego unasienniania, dostarczenia do rzeźni lub jeżeli zwierzę musi zostać zbadane lub poddane leczeniu z przyczyn weterynaryjnych.
- b) W okresie nie dłuższym niż 3 miesiące przed ubojem dozwolone jest tuczenie bydła w klatkach (samce w wieku powyżej 9 miesięcy, samice w wieku powyżej 24 miesięcy, jeżeli nie ocieliły się i samice, które się cielily).
- c) Cielęta powyżej 4 miesięcy, jeżeli pozwalają na to warunki fizjologiczne cieląt i warunki pogodowe, mają dostęp do pastwisk w okresie od dnia 1 maja do dnia 1 września.
- d) Byki powyżej 12 miesiąca życia, jeśli mają dostęp do obszaru zewnętrznego (np. wybieg na świeżym powietrzu) przez cały rok.

Zasady obliczania śmiertelności w stadach bydła

1. Śmiertelność krów oblicza się jako sumę liczby martwych krów w ciągu ostatnich 12 miesięcy podzieloną przez sumę liczby zwierząt dziennie w stadzie w ciągu ostatnich 12 miesięcy, tj. według następującego wzoru:

$$\text{Śmiertelność} = (\text{liczba zgonów rocznie/liczba dni zwierzęcych w roku}) * 365 * 100$$

2. Śmiertelność cieląt oblicza się według następującego wzoru:

$$D\delta delighed_{1-180} = 100 * (1 - \prod_{i=1}^{180} (1 - \frac{D_i}{F_{1,2,4,9} + I_{1,2} [< 180] - D^{i-1} - C_{7,16,17}^{i-1} - F_9 [i > 1]})$$

Dødelighed	Śmiertelność
------------	--------------

gdzie:

Di: Liczba zgonów w dniu i.

F1,2,4,9: Liczba żywych urodzeń w okresie 180 dni.

I1,2[1]: Liczba cieląt zabitych jako młode jest najpierw odejmowana od dnia i=2.

Di-1: Suma zgonów do dnia i-1 włącznie.

Ci-17,16,17: Suma cieląt usuniętych ze stada do dnia i-1 włącznie.

F9[i> 1]: Liczba cieląt zabitych jako młode jest najpierw odejmowana od dnia i=2.

I: Mnożnik pi oznacza mnożenie iloczynów od 1 do 180.

Martwe cielęta są porównywane z żywymi cielętami w stadzie. Żywe cielęta są obliczane jako dwie składowe: Żywe urodzenia w stadzie oraz cielęta dodane do stada przed 180 dniem życia minus cielęta martwe, zabite jako młode lub usunięte ze stada przed 180 dniem życia. Aby zapewnić pełną wiedzę o losach wszystkich cieląt w wieku do 180 dni, śmiertelność oblicza się dopiero 180 dni po ostatnim dniu okresu obliczeniowego. Wskaźnik przeżywalności jest obliczany poprzez pomnożenie 180 frakcji dla każdego stada dla każdego okresu obliczeniowego. Wskaźnik śmiertelności uzyskuje się przez odjęcie wskaźnika przeżywalności od 1.

Liczba żywych urodzeń liczona jest przy użyciu kodów stanu urodzenia 1, 2, 4 i 9 = żywych urodzeń w stadzie.

Cielęta wyeliminowane z hodowli, czyli takie, które zostały usunięte ze stada, są liczone za pomocą kodów 7 = ubite, 16 = produkcja i 17 = wywóz.

Logo Bedre Dyrevelfærd (lepszy dobrostan zwierząt)

Logo dla trzech poziomów znaku dobrostanu zwierząt

Poziom 1:



Poziom 2:



Poziom 3:



Bedre Dyrevelfærd	Lepszy dobrostan zwierząt
-------------------	---------------------------

¹⁾ Rozporządzenie zostało notyfikowane zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednolicenie).